

Arrest

nr. 96 469 van 31 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 3 oktober 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 augustus 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2012.

Gehoord het verslag rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Marie-Claire FRERE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Het door verzoeker niet betwiste feitenrelaas zoals weergegeven in de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u een soenniet van Arabische origine. U bent geboren in Samarra, in de provincie Salahaddin, waar u woonde tot juni 2008. In juni 2008 dienden jullie omwille van uw problemen de stad Samarra te verlaten en verhuisde u samen met uw familie naar een landbouwgebied op een half uur van Samarra, Al Jazeera genaamd.

U heeft het lager middelbaar onderwijs doorlopen en vervolgens ging u naar de universiteit in Tikrit waar u management en economie ging studeren. Tijdens het tweede jaar van uw opleiding stopte u echter en ging aan de slag bij de Sahwa beweging die de Amerikaanse en regeringstroepen bijstond in de strijd tegen Al-Qaeda.

Slechts een week na uw aansluiting bij de Sahwa werd uw broer M. ontvoerd. De terroristen stelden u de keuze, ofwel moest u zich overgeven ofwel 30.000 dollar aan losgeld betalen. Jullie probeerden te bemiddelen met de terroristen maar kozen er uiteindelijk voor om hen het losgeld te betalen. Het geld werd aan Al-Qaeda overhandigd door een neutrale derde persoon. Toen uw broer werd vrijgelaten schoten ze hem wel eerst nog in zijn been. Uw broer moest twee maanden in het ziekenhuis blijven.

Omstreeks 3 of 4 januari 2009 werd uw neef B.A. vermoord in de stad Samarra. Na de moord op uw neef werd u opgebeld en werd u gezegd dat u de volgende zou zijn. U kreeg dan ook nog een dreigbrief.

Begin 2010 werd uw oom A.A.A. vermoord toen hij op weg was naar jullie in Jazeera. Twee maanden na de dood van uw oom werd u samen met collega's in een hinderlaag gelokt. U was gewond aan uw hoofd en hand en werd overgebracht naar het ziekenhuis van Tikrit. Toen werd uw wagen ook in brand gestoken.

Daarna bleef de situatie rustig tot omstreeks juni 2011. Op 25 juli 2011 werd uw vader echter vermoord. Hij was op weg naar de dokter in Samarra en werd aangehouden aan een vals checkpoint en vermoord door Al-Qaeda. Toen besliste u te stoppen met uw werk. Uw vader werd immers vermoord omwille van uw werk. U kon het psychologisch niet meer aan. Een dag na de dood van uw vader kreeg u nog een dreigbrief. U besloot daarop het land te verlaten. Op 3 september 2011 verliet u Irak. Op 13 september 2011 kwam u in België aan en u vroeg vervolgens asiel aan op 15 september 2012.

Terwijl u hier in België was werd uw jongste broer ook bedreigd op de universiteit. Er waren mensen die naar u vroegen en die dachten dat u nog steeds in Irak was. Soms werden uw broers ook nog opgebeld en werden ze bedreigd.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten neer: een duplicaat van uw identiteitskaart dat werd uitgegeven op 5 mei 2010, een duplicaat van uw nationaliteitsbewijs dat werd uitgegeven op 1 februari 2010, een woonstkaart van 8 januari 2010, een voedselrantsoenkaart die werd uitgegeven op 10 februari 2010, een lidkaart van de Sahwa beweging, een dreigbrief van de Islamitische staat van Irak van 25 augustus 2011 en een overlijdensakte van uw vader van 25 juni 2011.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève inzake het statuut van vluchtelingen, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4 §2, 48/5 en 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. Wat de aangevoerde schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht betreft, zoals onder meer neergelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in de beslissing gelezen kunnen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker, die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

2.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De materiële motiveringsplicht zal in casu worden onderzocht in het licht van de voorwaarden tot toekenning van de vluchtelingenstatus, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. Daarbij moet in acht genomen worden wat volgt:

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De bestreden weigering tot toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus wordt gemotiveerd als volgt :

“Er dient vastgesteld te worden dat u onvoldoende elementen heeft aangebracht die erop wijzen dat u Irak verlaten hebt uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of wegens het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient vermeld te worden dat geen van de door u voorgelegde bewijsstukken voldoende bewijskracht heeft om de essentiële feiten uit uw asielrelaas te kunnen ondersteunen. De dreigbrief die u voorlegt kan eenvoudig weg worden opgesteld door eenieder die over een computer met tekstverwerkingsprogramma beschikt. Daarenboven stemmen uw verklaringen niet overeen met de inhoud van deze brief. Zo is het vreemd dat deze brief die héél uitdrukkelijk enkel gericht is aan leden van de Sahwa beweging (CGVS 12 maart 2012, p. 8), de naam bevat van een persoon waarvan u eerst beweert dat hij geen lid was van de Sahwa beweging maar van de politie (CGVS, 12 maart 2012, p. 16). Tijdens het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal verklaart u dan plots wel dat het drie collega's van uw Sahwa groep waren om iets later uw verklaring opnieuw te wijzigen en te beweren dat u over die derde persoon niets afweet (CGVS 16 augustus 2012, p. 12). Er kan minstens verwacht worden dat u weet wie uw collega's waren die net als u bedreigd werden en wie niet. Daarnaast vinden we ook tegenstrijdigheden terug met betrekking tot het tijdstip waarop u deze brief ontvangen heeft. Op deze brief staat vermeld dat u hij verzonden werd op 25 augustus 2011. U verklaarde zelf echter dat uw vader vermoord werd op 25 juli 2011 en dat u daags nadien een dreigbrief ontvangen had (CGVS 12 maart 2012, p. 8; p. 16). Later verklaarde u dan toch weer dat u die brief een maand na de dood van uw vader ontvangen had (CGVS 16 augustus 2012, p. 12). Er kan echter redelijkerwijs van u verwacht worden dat u precies weet aan te geven wanneer u die dreigbrief ontvangen heeft aangezien u zelf verklaart dat deze de spreekwoordelijke druppel was die u deed beslissen om Irak te verlaten. Wat betreft de Sahwa lidkaart en de overlijdensakte van uw vader dient vermeld te worden dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat in Irak bijna alle officiële Iraakse documenten eenvoudigweg te verkrijgen zijn tegen betaling. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept werd aan uw administratief dossier toegevoegd. Verder dient ook nog gesteld te worden dat uit de overlijdensakte van uw vader eerder blijkt dat hij gestorven is aan een bomexplosie aangezien als oorzaak van overlijden aangegeven wordt dat hij “fragmenten” overal in zijn lichaam had (zie vertaling overlijdensakte), terwijl uit uw verklaringen valt af te leiden dat hij werd tegengehouden aan een checkpoint en vervolgens werd vermoord met geweren (CGVS 16 augustus 2012, p. 11).

Maar ook de documenten die u neerlegt ter staving van uw identiteit en recent verblijf bevatten een aantal eigenaardigheden. Op uw woonkaart die werd uitgegeven op 8 januari 2010 staat te lezen dat u in de wijk Abbasiya woont te Samarra (CGVS 12 maart 2012, p. 7) terwijl u verklaarde sinds juni 2008 verhuisd te zijn naar Al Jazeera (CGVS 12 maart 2012, p. 4). Ook uw voedselrantsoenkaart maakt geen gewag van Al Jazeera, daarop staat een adres te lezen (M., Z. huisnummer (...)) waarvan u

beweert dat het overeenstemt met het adres waar u woonde in Samarra voor juni 2008 (CGVS 12 maart 2012, p. 7). Ook dit stemt echter niet overeen met uw eerdere verklaringen, u verklaarde namelijk toen in Samarra te verblijven in de wijk Abbasiya met huisnummer (...) (CGVS 12 maart 2012, p. 4). In dit opzicht is het ook bevreemdend dat u tijdens uw eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf dat uw laatste adres voor uw vertrek naar België in Samarra was, in de wijk Abbasiya met huisnummer (...) (zie administratief dossier) en dus niet Al Jazeera en niet huisnummer (...). Uw verklaring als zouden ze u bij DVZ niet hebben laten zeggen waar u woonde kan niet aanvaard worden (CGVS 12 maart 2010, p. 10). Het verslag van uw verklaringen werd u voorgelezen in het Arabisch en u heeft dit getekend voor akkoord. Er kan dus redelijkerwijs van u verwacht worden dat u een eenduidig antwoord weet te geven op de vraag wat uw laatste adres was te meer daar u verklaart Samarra te zijn ontvlucht vanwege uw problemen met Al Qaeda.

Heel veel van de door u ingeroepen feiten weet u echter niet te staven met enig bewijs. Zo heeft u geen enkel bewijs van de aanval op uw broer, de moord op uw neef en de moord op uw oom.

Gezien aan de door u voorgelegde documenten slechts geringe bewijswaarde kan worden toegekend en heel wat essentiële elementen niet gestaafd worden zijn wij voor een verdere evaluatie van de geloofwaardigheid van de door u aangebrachte essentiële feiten dan ook genoodzaakt om ons te baseren op uw verklaringen. Zoals eerder reeds deels werd aangetoond bevatten uw verklaringen een aantal tegenstrijdigheden daarnaast zijn ze op een aantal essentiële punten ook heel vaag en weinig plausibel.

Zo zijn uw verklaringen met betrekking tot de ontvoering en vrijlating van uw broer op zijn minst gezegd nogal vaag te noemen. Vooral over wie de onderhandelingen voerde en hoe deze verliepen legt u geen duidelijke verklaringen af. Eerst verklaarde u dat het om één neutrale derde persoon ging. Wanneer meer uitleg gevraagd werd verklaarde u vervolgens dat het om drie of vier personen van gekende families ging uit uw regio (CGVS 12 maart 2012, p. 13). In het tweede interview verklaarde u dat het iemand van uw stam was die de onderhandelingen voerde, Sheikh noemden jullie hem. Op de vraag hoe die persoon dan contact kon nemen met Al Qaeda kon u ook geen duidelijk antwoord geven (CGVS 16 augustus 2012, p.8). Indien er werkelijk onderhandelingen hadden plaatsgevonden om uw broer vrij te krijgen dan kan verwacht worden dat u daar een heel duidelijke en eenduidige uiteenzetting van weet weer te geven. Deze vage en halfslachtige verklaringen hieromtrent doen echter sterke twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van deze feiten.

Vervolgens verklaarde u ook nog dat wanneer uw neef B. vermoord werd u na zijn dood een dreigbrief werd toegestuurd met de boodschap dat ze u ook zouden vatten (CGVS 12 maart 2012, p. 14). Bij uw tweede interview verklaarde u echter dat Al Qaeda een dreigbrief in zijn zak had gestopt die jullie vonden (CGVS 16 augustus 2012, p. 9). Het lijkt weinig aannemelijk dat u van dermate ingrijpend incident geen eenduidige versie van de feiten kunt weergeven.

Wat ook bevreemdend is dat u eerst verklaart na uw vlucht uit Samarra enkele dagen bij een vriend in Bagdad te hebben verbleven (CGVS, 12 maart 2012, p. 4) terwijl u de tweede maal verklaarde dat u nooit verbleven hebt te Bagdad, u hebt er enkel de bus genomen (CGVS 16 augustus 2012, p.6). Het feit dat u uiteenlopende verklaringen aflegt over een dermate eenvoudig feit doet ernstige twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen in het algemeen.

Ook het feit als zouden uw broers op heden nog steeds bedreigd worden en Al Qaeda nog steeds naar u op zoek zou zijn lijkt weinig plausibel. U beweert dat Al Qaeda van mening is dat u nog steeds in Irak bent. Indien dit het geval is lijkt het niet aannemelijk dat zij het zouden houden bij enkele telefoontjes naar uw broer en wat pesterijen op de universiteit maar lijkt het eerder aannemelijk dat zij u zouden komen zoeken bij u thuis. Indien zij, zoals u beweert, in staat zijn drie van uw familieleden te vermoorden en één te ontvoeren en verwonden dan lijkt het ook dat zij er niet voor zouden terugdeinzen u thuis te komen zoeken. Het lijkt ook niet aannemelijk dat uw broer uw sim kaart bijhoudt, waarop Al Qaeda hem regelmatig belt, louter omdat deze hem aan u doet denken (CGVS 16 augustus 2012, pp. 4 – 5).

Al het bovenstaande noopt ons ertoe te besluiten dat er aan de door u aangebrachte kernelementen uit uw asielrelaas, geen geloof kan gehecht worden en dat deze feiten geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van het Vluchtelingenstatuut of het subsidiaire beschermingstatuut.

De overige door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenvermelde conclusie. U identiteitskaart en nationaliteitsbewijs bewijzen enkel uw identiteit en nationaliteit die hier niet in twijfel worden getrokken.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit de provincie Salahaddin in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Salahaddin te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in de provincie Salahaddin wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt dat de algemene veiligheidssituatie in Irak en meer in het bijzonder ook in Salahaddin merklijk verbeterd is. Verder wordt duidelijk vastgesteld dat er een verschuiving is van het type geweld dat nog voorkomt. Het geweld dat specifiek gericht wordt tegen bepaalde beroepsgroepen is nog vrij frequent. Regelmatig worden nog grootschalige zelfmoordaanslagen gepleegd en worden bomauto's ingezet tegen overheidsgebouwen. Deze aanslagen zijn net zoals in de andere Centraal-Iraakse provincies doelgericht en viseren zowel gebouwen waar veiligheidsdiensten zijn gehuisvest, als politiediensten, als het leger, maar ook bijvoorbeeld de gebouwen van de provinciale overheid. Naast overheidsgebouwen worden sporadisch sjiitische doelwitten geviseerd. De groepen die het vaakst slachtoffer worden van geweld in Salahaddin zijn leden van de Iraakse veiligheidsdiensten, en meer specifiek de leden van politiediensten, van diverse niveaus. In mindere mate worden ook leden van het Iraakse leger, de Sahwa en overheidsfunctionarissen geviseerd. Onder de hogere profielen zijn de slachtoffers vooral leiders van het Iraakse leger, van de Awakening Councils, leiders van lokale en provinciale overheden en in Diyala af en toe hooggeplaatste Koerden. Geweld dat specifiek gericht is tegen gewone burgers of geweld waarbij het doel niet duidelijk is komt slechts af en toe voor in Salahaddin.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. In Salahaddin is sinds het vertrek van de Amerikanen echter geen sprake van een uitzonderlijke opflakking van het geweld. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Salahaddin subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Salahaddin nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld in het aan de gang zijnde conflict in Irak en meer bepaald in Salahaddin dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Salahaddin aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2,c) van de vreemdelingenwet.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in Salahaddin, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Salahaddin actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Salahaddin aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2.6. Waar verzoeker een aantal vastgestelde tegenstrijdigheden meermaals tracht te wijten aan “een duidelijk probleem in de vertaling” en dat hij deze verklaringen niet heeft afgelegd, dient erop te worden gewezen dat uit het verslag blijkt dat tijdens de gehoren voor het Commissariaat-generaal aan verzoeker uitdrukkelijk werd gevraagd of hij de tolk begreep en werd aangegeven dat eventuele problemen gemeld moesten worden. Geen enkele opmerking werd door gemaakt met betrekking tot het verloop van het gehoor en de uitwisseling tussen de tolk en hemzelf, meer nog, verzoeker verklaarde telkens uitdrukkelijk dat hij de tolk goed had begrepen en dat hij alle vragen had begrepen (zie gehoorverslag CGVS I, p. 17; gehoorverslag CGVS II, p. 13). De verwerende partij kan worden bijgetreden waar zij stelt dat het niet ernstig is om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetisch en zonder enig bewijskrachtig argument te stellen dat zijn verklaringen verkeerd vertaald werden. Uit het administratief dossier blijkt duidelijk dat verzoeker wel degelijk op een bepaald moment voor het CGVS heeft verklaard dat Shahr Mahmoud van de politie was (zie gehoorverslag CGVS I, p. 16). Tijdens het tweede gehoor voor het CGVS beaamde hij dan weer eerst uitdrukkelijk dat de drie overige vermelde personen in de dreigbrief ook van Sahwa waren, om dan even later te stellen dat hij over de derde persoon (namelijk Shahr Mahmoud) niets weet maar dat hij geen Sahwa was (zie gehoorverslag CGVS II, p. 12), wat dan weer niet strookt met de stelling in onderhavig verzoekschrift dat Shahr Mahmoud een lid is van de Sahwa-beweging. Eveneens blijkt dat verzoeker wel degelijk op een bepaald moment verklaard heeft dat hij de dreigbrief een dag na het overlijden van zijn vader op 25 juli 2011 heeft ontvangen (zie gehoorverslag CGVS I, p. 16) en dat hij na de moord op zijn neef Bekir Atiyah een dreigbrief kreeg toegestuurd (zie gehoorverslag CGVS I, p. 14), wat dan weer niet strookt met zijn latere verklaringen dat ze na de dood van zijn neef de dreigbrief in zijn zak vonden (zie gehoorverslag CGVS II, p. 9). De bevindingen van de verwerende partij blijven dan ook onverminderd overeind en leiden er noodzakelijkerwijze toe dat ze ernstig afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het relaas.

2.7. Daarbij komt nog dat verzoeker geen eenduidig antwoord kon geven op de vraag wat zijn laatste adres was. Waar verzoeker beaamt dat hij afkomstig is van Abassiya maar in juni 2008 naar Al Jazeera is verhuisd, maar dat dit gegeven niet veranderd wordt op de woonstkaart gezien hij enkel verhuisde naar een andere wijk/deelgemeente van Samarra, antwoordt verweerder dat dit een blote bewering is van verzoeker, niet gestaafd door concrete elementen. Bovendien blijkt uit informatie, waarvan een kopie aan de verweernota is gevoegd en die door verzoeker ter zitting niet wordt betwist, dat de woonplaatsregistratiekaart (*bitaka al-sakan*) wordt uitgegeven door het plaatselijke Informatiekantoor (*maktab al-ma'luma*), waar op dorps- of wijkniveau de inwoners geregistreerd staan, dat het het woonadres van een familie bevestigt en dat alle verhuizingen en wijzigingen in gezinssamenstelling door geboorte, overlijden, huwelijk, echtscheiding, enzovoorts, daar moeten worden aangegeven. Verzoekers verklaring kan dan ook allerminst overtuigen. Zijn stelling in zijn verzoekschrift dat het adres vermeld op de voedselrantsoenkaart de plaats is waar hij het voedsel kon gaan afhalen, met andere woorden het adres waar de distributeur van het voedsel zich bevond, strookt dan weer niet met zijn verklaringen voor het CGVS, waar hij zelf stelde dat het adres op deze kaart hun eerste adres te Abassiya was (zie gehoorverslag CGVS I, p. 7). Verzoekers stelling dat zijn identiteit en afkomst niet betwist wordt in de bestreden beslissing en dat hij verwonderd is dat deze feiten aangehaald worden als reden om zijn asielaanvraag te weigeren, antwoordt verweerder dat uit verzoekers eigen verklaringen voor het CGVS blijkt dat hij en zijn familie hun adres in Abassiya hebben verlaten toen zijn problemen begonnen en zij toen naar Al Jazeera verhuisden (zie gehoorverslag CGVS II, p. 3). Verzoeker legde de reden voor hun verhuis naar Al Jazeera dan ook uitdrukkelijk in de door hem aangehaalde problemen. De vaststelling dat dit laatste adres te Al Jazeera niet vermeld staat op de rantsoenkaart en woonplaatsregistratiekaart, terwijl dit logischerwijze wel het geval had moeten zijn, ondermijnt dan ook wel degelijk de geloofwaardigheid van de door verzoeker aangehaalde problemen.

2.8. Voorts stelt de Raad samen met de verwerende partij vast dat verzoekers verklaringen over de ontvoering en vrijlating van zijn broer vaag zijn en incoherent. Verzoeker bevestigt thans dat de bemiddelaar slechts één persoon was, een te respecteren man uit Samarra (vandaar de titel Sheikh) van wie hij verder niets afweet, terwijl hij tijdens het eerste gehoor voor het CGVS op een bepaald moment uitdrukkelijk stelde dat het om drie à vier personen van gekende families uit zijn regio ging (zie gehoorverslag CGVS 8, p. 13). Met zijn verwijzing naar één versie van zijn verklaringen doet hij uiteraard geen afbreuk aan het feit dat hij omtrent een dergelijke essentieel element van zijn asielrelaas onaannemelijk vage en incoherente verklaringen aflegde.

2.9. Daarnaast blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker tegenstrijdige antwoorden heeft gegeven op de nochtans identieke vraag "Van op welke plaats bent u dan vertrokken?". Tijdens het eerste gehoor stelde hij niet rechtstreeks te zijn gekomen, dat hij eerst naar Bagdad ging, bij een vriend, waar hij enkele dagen bleef tot hij zijn komst kon regelen (zie gehoorverslag CGVS I, p. 4). Tijdens het tweede gehoor antwoordde hij dan weer dat een smokkelaar hem naar het noorden smokkelde vanuit Bagdad en dan naar Turkije. Op de vraag hoelang hij dan in Bagdad verbleef voor hij vertrok, stelde hij er niet te hebben verbleven (zie gehoorverslag CGVS II, p. 6). Dat hij na zijn verblijf van enkele dagen in Bagdad om zijn vluchtreis te regelen terug naar Samarra is getrokken, zoals hij nu in zijn verzoekschrift stelt, blijkt dan weer nergens uit zijn verklaringen tijdens de gehoren bij de verwerende partij. Er wordt dan ook geen aanvaardbare verklaring gegeven voor het feit dat verzoekers eens verklaarde wél in Bagdad te hebben verbleven voor zijn vertrek en dan weer uitdrukkelijk stelde dat dat niet het geval was.

2.10. In de mate dat verzoeker verwijst naar enkele paragrafen van de Proceduregids van het UNHCR, dient erop gewezen dat deze, hoewel hij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat (zie ook RvS 9 juni 2005, nr. 145.732).

2.11. De Raad is van oordeel dat alleen al op grond van de voormelde bevindingen, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier, de verwerende partij genoegzaam kon oordelen dat aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof kan worden gehecht en dat hij om die reden geen gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin heeft aangetoond. De overige motieven zijn dan ook overtoollig, zodat verzoeker geen belang heeft bij het desgevallend gegrond horen bevinden van kritiek die ertegen gericht is. Nu documenten slechts ter ondersteuning van een geloofwaardig asielrelaas kunnen worden bijgebracht en uit het administratief dossier blijkt dat in Irak bijna alle officiële Iraakse documenten eenvoudigweg te verkrijgen zijn tegen betaling. Verweerder benadrukt dat uit dezelfde informatie ook blijkt dat op basis van ervaring van IOM werd vastgesteld dat 90 % van de voorgelegde overlijdensaktes vervalst waren. Verder blijkt uit deze informatie dat er verschillende bewijzen bestaan voor het feit dat smokkelaars naast de valse reis- en identiteitsdocumenten ook valse documenten (zoals werkcontracten, badges, ...) verkopen die een asielrelaas in het buitenland ondersteunen. Verzoeker stelt wel dat de Sahwa-lidkaart is uitgereikt door de Amerikanen waardoor het bijgevolg onmogelijk is dat dit een vals document betreft, maar dit is een blote bewering, niet gestaafd aan de hand van concrete elementen. In die optiek zijn de door verzoeker voorgelegde overlijdensakte en de lidkaart van de Sahwa-beweging niet dienstig, net zomin als de voorgelegde voedselrantsoenkaart, aangezien de inhoud van deze laatste niet strookt met verzoekers verklaringen. De verwerende partij moest in die omstandigheden dan ook geen verder onderzoek doen naar de authenticiteit van verzoekers documenten. Immers kan ook om andere redenen dan een vastgestelde valsheid bewijskracht worden ontzegd aan stukken, zoals thans terecht gebeurde. Wat betreft de dreigbrief kan worden verwezen naar de niet-betwiste beoordeling in de bestreden beslissing, met name dat die eenvoudigweg kan worden opgesteld door eenieder die over een computer met tekstverwerkingsprogramma beschikt en dat daarenboven verzoekers verklaringen niet overeenstemmen met de inhoud van deze brief. Ook de pertinente beoordeling van de andere documenten wordt door verzoeker ongemoeid gelaten.

2.12. Wat de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus betreft, voert verzoeker weliswaar de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, maar betwist hij de motieven dienaangaande op geen enkele wijze. De pertinent en door de stukken van het rechtsplegingsdossier ondersteunde motivering, en in het bijzonder de analyse van de veiligheidssituatie in de provincie Salahaddin in Centraal-Irak in het kader van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet, wordt derhalve door de Raad bijgetreden.

2.13. Het zorgvuldigheidsbeginsel, ten slotte, legt de Commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Verzoeker kreeg de kans om, ter voorbereiding van zijn gehoor bij de verwerende partij, een vragenlijst in te vullen aangaande zijn asielrelaas en werd vervolgens op het Commissariaat-generaal gehoord met de bijstand van een tolk. Voorts werd hem gewezen op het belang van stukken ter documentatie van zijn relaas en kreeg hij de kans om alle dienstige stukken neer te leggen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van alle gegevens die hieruit zijn voortgevloeid en van de landeninformatie die zich in het administratief dossier bevindt. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is dan ook niet aangetoond.

2.14. Het middel is in geen van zijn onderdelen gegrond. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekster noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend dertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. A. DENYS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DENYS

A. WIJNANTS